

Chvilí jsem zírala na malé černé trojúhelníky a na okamžik si připadala jako úplně normální kolečko v soukolí. Najednou jsem nebyla ta holka, která odešla až moc brzy z domu, živila se ilegální činností, šílela strachy z toho, že je objeví *saluki*. Byla jsem to jen já. Kdyby nás někdo viděl, musel by si myslet, že jsme jen dva milenci, co se procházejí při měsíčku. Přitiskla jsem se k němu a srovnala krok.

„Dlouho jsme se neviděli, už i ty máš své, že?“ zeptal se, když viděl, kam můj pohled směřuje.

Nervózně jsem se zavrtěla. „Ano, ale... ještě jsem se nerozhodla, pořád jsou to jen tečky.“ Levou ruku jsem si zahanbeně schovala za zády, jako by to bylo něco, za co bych se měla stydět. Navíc tetování nebylo pod dlouhými rukávy vidět. Určitě už ale brzy zjistím, jak by ty drobné značky, které do celého světa vytrubují, kolik je vám let, měly vypadat.

„Takže?“ pokračoval, aniž by na to více reagoval. „Nekontaktovala jsi mě jen tak z nostalgie, že?“

Hlasitě jsem vydechla. „Rovnou k věci, hm?“ Přešli jsme most plný kamenných soch a vkročili do otevřeného prostoru. Nalevo od nás se rozprostíral park, napravo stály historické pomníky plné jmen, o kterých jsem nikdy neslyšela. O čem jsem ale rozhodně věděla, byl koncert Korvuse, na který upozorňovala obří reklama tyčící se nad nedávno dostavěnou arénou. Koncert měl být její úplně první událostí. Tolik jsem chtěla být u toho, ale bylo naprosto nemožné získat lístky.

„Bylo by to tak špatné, kdyby se jednalo o nostalgii?“ pokračovala jsem další otázkou.

„Asi by to bylo lepší... jednodušší.“

„To zní moc hezky, jenže... život se od doby, co jsme se viděli naposledy, dost změnil.“ Sevřela jsem jeho ruku pevněji, než jsem měla v úmyslu.

Libor se zastavil a podíval se na mě. „Chceš si na to sednout?“

Pár vteřin jsem jen stála, rozmýšlela možnosti, nakonec jsem přikývla. Zamířili jsme tedy k parku, který skýtal perfektní útočiště pro unavené páry. Sedli jsme si na lavičku, nikdo nic neříkal, naše ruce se stále dotýkaly. Navzdory chladnému počasí byla ta jeho, i když napůl odhalená, příjemně teplá.

„Proč jen musíš být tak děsně milý?“ zvedla jsem k němu pohled.

Libor se zasmál a ve tmě se zaleskly jeho zuby. Moje srdce začalo tlouct jako zběsilé. Vyprostila jsem ruku z jeho sevření a doufala, že si to špatně nevyložil.

„Asi... prostě jen nedokážu smazat naši minulost, Petrželko.“ Zvedl dlaň k mojí tváři, ale vzápětí ji stáhl zpět. Jak jinak, když jsem prve tak vyšilovala. Byl až příliš ohleduplný. Polkla jsem. Přitom jsem toužila po tom, aby se mě dotkl...

„Je ti zima, celá se třeseš!“ Vzal moje ruce a třením se mi je snažil zahřát. „Sakra, seš jako led!“

„Já je mám studené pořád,“ řekla jsem strojeně a dívala se na to křehké spojení.

„Na to jsem úplně zapomněl,“ vykulil oči, jako by to bylo nějaké převratné zjištění. „Vždycky jsi je měla studený, nedokázal jsem to pochopit.“ Celou dobu se na mě díval a mně se najednou chtělo hrozně brečet. Nevím, odkud to přišlo, ale zničehonic mi po tváři stekla slza. Doufala jsem, že si toho v té tmě nevšimne, ale to se bohužel nestalo. Přestal se zajímat o moje ruce a slzu mi setřel.

„Promiň, to jsem nechtěl.“

Vlastně byl úplně jiný než kdysi.

„Ne, to já... nevím, co to do mě vjelo. Prostě... je hezké tě znovu vidět,“ vysoukala jsem ze sebe. Slova v tu chvíli však nedávala žádný smysl.

„Asi bysme se měli vídat častěji, abys u našeho setkání pokaždé nebrečela,“ usmál se na mě povzbudivě. Měl pravdu, posledně jsem taky brečela. Posledně, když jsem ležela